

Núria Tortras i Planas (1926-2013)

Jordi Bonet Armengol

Acadèmic de número. jordibonetar@coac.cat

Entre els alumnes de la desapareguda Mútua Escolar Blanquerna és a destacar l'escultora Núria Tortras i Planas que ens ha deixat fa poques setmanes i amb la que he compartit una llarga amistat i sobretot he pogut col·laborar artísticament, en poder fer servir les seves excel·lents qualitats a través de l'escultura.

La seva família és un bon exemple del com la bona gent arrelada a la terra, concretament els Planas des d'Osona a Girona i Barcelona, feren possible el desenvolupament industrial i cultural a partir de l'esforç i del treball, per aconseguir dotar a les noves generacions de l'amor a les belles arts; i la Núria n'és un testimoni positiu a través d'una vida plena dedicada a una tasca tan complexa com l'escultura.

Des del mestratge de Rebull, Núria Tortras però, volgué obrir un camí nou amb l'execució d'una variada sèrie dels animalons de la fauna més àgil i simpàtica autòctona, des de les daines als isards i els ocells, combinada amb retrats d'infants i adolescents, com també de l'escultura tan variada com la del santoral.

Personalment, em fou possible de confiar-li alguns encàrrecs compromesos, des de la restauració de la imatge de la Mare de Déu gòtica del primer monestir de les Jerònimes del Raval a la figura que hi a la façana del santuari de Montserrat de Mn. Antoni Batlle, al costat d'un dels seus minyons, així com d'algunes imatges d'esglésies, Sant Vicenç de Paul i Sant Jeroni al Temple de la Sagrada Família, de les que jo n'era l'arquitecte, que feren possible per la qualitat que mostren d'aconseguir nous encàrrecs.

Fig. 1. *Monument a Walt Disney*, 1969. Parc de la Ciutadella, Barcelona.

Fig. 2. *Monument a les colles de Sant Medir*, 1969. Plaça Trilla, Barcelona.

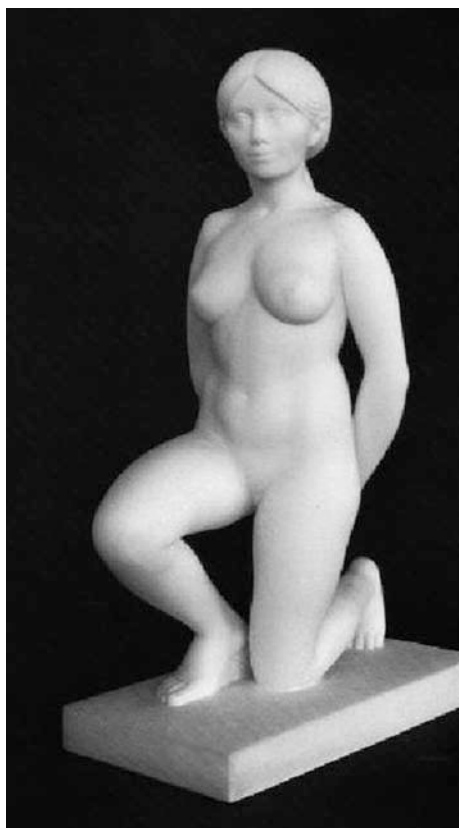

Fig. 3. *Nu*, 1974. Premi Ciutat de Barcelona.

Em cal destacar el conjunt dedicat a l'escola Blanquerna, situat a prop de les Drassanes barcelonines, com també el monument a Chaplin a la via pública de la ciutat i el dedicat a les colles de Sant Medir al barri de Gràcia, en conjunt una trentena de monuments. És notable la facilitat que mostra en compondre grups de figures tant de persones com de bestioles. Rebé el Premi Ciutat de Barcelona l'any 1974 i la Creu de Sant Jordi el 2003; participà des de 1968 a 1998 a una quinzena d'exposicions individuals i una setantena de col·lectives, i té obres en col·leccions i museus d'Europa i Amèrica. El 16 de febrer de 2005 fou elegida acadèmica corresponent de la nostra Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi.

Rebé el suport del seu marit, Joan Costa, mort prematurament, per tirar endavant la seva vocació d'escultora, i no va tenir descendència. La seva escultura és un bon exemple de com presenta la seva obra en espais públics de molts indrets del nostre país, mostrant una tècnica de primera i a la vegada expressant el moviment a partir d'un coneixement anatòmic excepcional. És l'obra escultòrica mediterrània d'aquesta artista.

Des del seu estudi d'Esplugues de Llobregat, envoltat de vegetació i bona vista de l'entorn, sempre amb la porta oberta per esplaïar-se en una conversa intel·ligent i optimista. A la primavera oferia cada any als amics el compartir la joia de les caramelles pasquals, tot seguint la vida activa de la nostra Acadèmia com acadèmica corresponent des de 2005 i amb el món de l'art, amb la generositat i l'amistat que desplegava sempre intensesment.

15 de gener de 2014

Fig. 4. *Homenatge a l'Escola Blanquerna*, 1998. Barcelona.